

POSTANOWIENIE

27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 27 lutego 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w. W.
przeciwko P. W., J. W. i K. W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 16 października 2023 r., I ACa 1843/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego J. W. 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, powiększone o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu temu pozwanemu przez adwokata R. W. w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie na rzecz adw. P. Ł. 4320 (cztery tysiące trzysta dwadzieścia) tytułem pełnienia funkcji kuratora pozwanej K. W. w postępowaniu kasacyjnym;**
- 4. oddala wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej pozwanemu P. W. przez r.pr. K. T.;**
- 5. nakazuje powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie 4320 (cztery**

tysiące trzysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora pozwanej K. W. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Wierzytelności Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. od wyroku sadu apelacyjnego we Wrocławiu z 16 października 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega, według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, na sformułowaniu tego zagadnienia, powołaniu przepisu, na tle którego ono powstało oraz wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2024 r., I CSK 2070/24).

Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2005 r., II PK 98/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Zdaniem autora skargi kasacyjnej w ramach niniejszej sprawy wystąpiły istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na następujące pytania:

1) „Czy oświadczenie wierzyciela o wypowiedzeniu umowy można uznać za bezskuteczne z uwagi na naruszenie regulujących tę kwestię postanowień umownych, w sytuacji, gdy sankcja bezskuteczności nie wynika z przepisów prawa obowiązujących w dacie złożenia oświadczenia ani z samych postanowień umownych, a czynność wierzyciela nie była nagłą i zaskakującą dla dłużnika?”

2) „Czy dopuszczalnym jest stwierdzenie bezskuteczności oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, w wyniku uwzględnienia zarzutów dłużnika rzeczowego, niebędącego dłużnikiem osobistym, w sytuacji gdy będący adresatem oświadczenia dłużnik osobisty wprost potwierdza skuteczność wypowiedzenia umowy?”

Sygnalizowane przez skarżącego pytania nie mogą być uznane za istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosząc się do pierwszego z przedstawionych pytań należy przyjąć, że nie wpisuje się ono w ustalone okoliczności faktyczne, którymi Sąd Najwyższy jest przecież związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sąd drugiej instancji wskazał bowiem, że nie ma racji skarżący twierdząc, iż treść umowy kredytu w szczególności § 13 ust. 1 i 2 umowy wskazują jasno i bez dodatkowych warunków, że podstawą wypowiedzenia umowy było samo stwierdzenie przez bank niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bez dodatkowych rygorów, czy uzależniania skuteczności wypowiedzenia umowy od wcześniejszego wezwania do zapłaty. Najistotniejszy z punktu widzenia oceny skutków naruszenia umowy jej § 13 odwołuje się do treści OWKM w kilku istotnych aspektach, a zatem bez znajomości tych Ogólnych Warunków nie da się w pełni odczytać i prześledzić procedury wypowiedzenia umowy przez bank. Nie można też jednoznacznie stwierdzić - mimo treści § 13 ust. 1 umowy - że właśnie to postanowienie pozwala bankowi na wypowiedzenie umowy bez żadnego szczególnego trybu czy procedury, tym bardziej że § 12 ust. 3 przewiduje wezwanie do spłaty zaległości pod rygorem wypowiedzenia umowy. Należy się zatem zgodzić z Sądem Okręgowym, że nieprzedstawienie przez powoda dokumentu Ogólnych Warunków powoduje, iż nie sposób ocenić czynności wypowiedzenia umowy kredytu przez bank jako skutecznej w obliczu zarzutów pozwanej K. W. Trafnie ponadto Sąd ten wskazał, że powód miał możliwość reakcji na zarzuty kuratora pozwanej i mógł przedłożyć brakujące dokumenty, jednakże tego nie uczynił, mimo iż stosownie do art. 546 § 2 w zw. z art. 555 k.c. powód powinien otrzymać od Banku S.A. wszystkie dokumenty, umożliwiające realizację nabytej wierzytelności. Wynika to również jednoznacznie z umowy sprzedaży wierzytelności. Zaniechanie przedstawienia odpowiednich dowodów przez powoda mogło być zatem potraktowane jako naruszenie obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., a skutki procesowe niewykazania skuteczności wypowiedzenia, obciążają w tej sytuacji procesowej powoda.

Zaś kwestię rozstrzygnięcia drugiego z przedstawionych przez skarżącego pytań rozstrzyga art. 73 k.p.c. Zgodnie z art. 73 § 1 k.p.c. każdy współuczestnik

działa w imieniu własnym, zaś z art. 73 § 2 k.p.c. wynika, że w wypadku, gdy z istoty spornego stosunku prawnego lub z przepisu ustawy wynika, że wyrok dotyczyć ma niepodzielnie wszystkich współuczestników (współuczestnictwo jednolite), czynności procesowe współuczestników działających są skuteczne wobec niedziałających. Współuczestnictwo po stronie pozwanych w tej sprawie nie jest jednolite, zatem nawet przyznanie faktu przez P. W. nie wiąże pozostałych pozwanych. W tej sytuacji skoro zarzut nieskutecznego wypowiedzenia kredytu zgłosiła pozwana K. W., a także z uwagi na to, że ocena wypowiedzenia umowy kredytu należy do sfery zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego, Sąd władny był kwestię tę rozważyć przede wszystkim pod kątem tego, czy strona powodowa wykazała, że doszło do skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

W zakresie oddalenia wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego dla pełnomocnika pozwanego P. W., Sąd Najwyższy - tak jak Sąd Apelacyjny - stanął na stanowisku, że nie należy mu się zwrot kosztów za to postępowanie, ponieważ nie było konieczności złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną przez tego pozwanego, gdyż skarga kasacyjna powoda nie obejmowała rozstrzygnięcia w stosunku do tego pozwanego. Trudno zatem uznać, że poniesienie takich kosztów jest celowe czy niezbędne.

M.L.

r.g.